

DEBAT EXTRAORDINARI CIVISME

(Saló de Plens, 15 de novembre de 2005)

Començaré per dir-li, senyor Gavín, que aquesta tarda sóc aquí per debatre dues coses: La primera, què fa el Govern de la Paeria per tal de promoure la convivència a la nostra ciutat. Això, en part, ja ho saben els ciutadans i les ciutadanes, i ho sap vostè per que ha llegit el decret i coneix el procés de modificació de l'ordenança, i a més a més, ja s'ha referit de manera clara l'alcalde. Però també sóc aquí **per parlar del que vostè i el seu grup estan fent amb l'ànim de destruir el clima de cohesió i pau social que caracteritza la ciutat de Lleida.**

Puc entendre que, en la seva irrefrenable cursa electoral, vulgui crispar permanentment aquest saló de plens, senyor Gavín, però **cap pretensió personal pot justificar aquest perillós joc seu d'anar encenent focs entre la ciutadania, d'intentar crispar una ciutat i estendre la por entre les persones** que, fins ara, conviuen en pau i amb orgull de pertànyer a una societat moderna, justa i solidària.

Miri, senyor Gavín, li parlaré de quatre persones que a ben segur vostè no coneix. El Víctor és un noi de catorze anys que cada dia va i torna caminant des de Príncep de Viana fins a l'institut Màrius Torres. No ha tingut por durant els dos anys que fa aquest trajecte. No ha tingut por ni cap ensurt més enllà de quan ha creuat un semàfor en vermell.

La Laia té trenta-un anys i cada tarda, quan surt de treballar a Balàfia, se'n va caminant cap a un gimnàs a Pardinyes, d'on torna caminant cap a casa quan ja és fosc. No ha tingut por durant els anys que compleix amb aquesta rutina.

En Manel és un pare de família jove, que quan recull al seu fill al Frederic Godàs se'l porta a berenar i a jugar una estona als Camps Elisis. No té por i deixa que els seu fill esgoti els nervis als gronxadors del Parc Infantil mentre fa petar la xerrada amb d'altres pares i mares. No té por i no ha tingut més problemes que el de trepitjar alguna resta de gos al terra.

La senyora Maria és una dona jubilada, que cada tarda es reuneix amb les seves amigues a la plaça del Clot de les Granotes fins que la jaqueta de llana ja no li ajuda a resistir la sensació de fred. Llavors torna cap a casa creuant Prat de la Riba. No ha tingut por perquè mai ha patit cap entrebanc que li faci sentir-se insegura.

Senyor Gavín, des de fa unes setmanes, el Víctor, la Laia, el Manel i la senyora Maria senten parlar de que Lleida és una ciutat salvatge, on els actes de vandalisme són continus i on no es pot sortir al carrer sinó és amb un policia al costat. I com que en senten parlar d'inseguretat, comencen a sentir-se insegurs i a experimentar una certa por quan tornen de l'institut, van al gimnàs, surten a jugar amb els fills o seuen al banc d'una plaça. **Senyor Gavín, jo l'acuso de voler intentar atemorir la ciutadania de Lleida, jo l'acuso de mostrar una ciutat falsa i jo l'acuso de generar un debat públic fet a base de mitges veritats, que són mentides al cent per cent.**

Les mentides, senyor Gavín, no serveixen per construir, sinó per derrotar consciències. Tant el Víctor, com la Laia,

el Manel i la senyora Maria han estat en alguns dels actes multitudinaris que la ciutat de Lleida ha viscut amb alegria en el darrer any. A ells els dic que facin cas de les seves experiències, del que han vist, del que han gaudit i no dels sopars de duro que vostè els hi explica, conscientment d'esquenes a la realitat. La veritat és que entre les Festes de Maig, l'Aplec del Cargol, el Senglar Rock i les Festes de Tardor, centenars de milers de persones han gaudit de la festa, la cultura i la ciutat. I no s'han produït incidents remarcables. **Què proves més vol de que Lleida, la seva ciutat també senyor Gavín, és un espai de convivència i cohesió social?**

A vostè li he sentit en els darrers dies un discurs pervers al voltant dels deplorables incidents provocats arran d'una recent manifestació. Un grup reduït però organitzat va actuar premeditadament contra l'espai públic i propietats privades i **vostè no s'ha posat del costat de la ciutat agredida.** No, vostè ha intentat fer creure que el Govern de la Paeria era còmplice d'aquests esdeveniments. De part de qui està, senyor Gavín?

Vostè porta uns mesos definint un perillós discurs que intenta equiparar i associar joventut a falta de seguretat i immigració a incivisme. Tant li fa la realitat. A l'acció d'aquest govern, d'esquerres, progressista i catalanista, vostè està responent amb actituds i discursos demagògicament dretans bordament importants d'altres latituds. **Vostè, senyor Gavín, està decidit a malmetre el clima de convivència a la nostra ciutat com a arma per aconseguir un grapat de vots.** Tant li fa la gent. De la ciutadania vostè només vol una mena de xec en blanc, per a fer què després, senyor Gavín? Per prohibir els joves sortir al carrer? Per tancar temples? Per omplir les presons que després no sabrà on ubicar?

A Lleida es pinten parets, sí, i es pintaven fa cinc anys i es pintaran d'aquí cinc. A Lleida es trenquen vidres, sí i es trencaven fa vint-i-cinc anys i es continuaran trencant d'aquí cinc. Des de fa uns vuit anys, a l'oposició estant i ara al govern de la Paeria, he hagut d'actuar en diferents ocasions davant les molèsties que un grup reduït de joves ocasionaven de tant en tant a algunes comunitats de veïns del meu barri, Cappont. I ho fet sempre alertant els

responsables de la Guardia Urbana i els Mossos d'Esquadra. Al mateix temps, demanava els veïns confiança en l'actuació de l'autoritat contra aquest grup enlloc de provocar un estat d'alarma innecessària entre persones de bona fe que esperen de nosaltres, els polítics, que resollem els seus problemes, no que incrementem els seus neguits.

Contra aquests actes puntuals d'incivisme s'actua de manera puntual i concreta, tant des dels serveis d'ordre públic com des dels serveis socials, quan el cas ho requereix. Senyor Gavín, una ciutat en la qual es notícia als diaris un robatori a Rambla Ferran és una ciutat tranquil·la i segura, on l'excepció rep tractament excepcional. **A vostè, potser, li agradaria declarar l'estat d'excepció a tota la ciutat.**

Contra el seu afany a estendre la crispació entre la ciutadania, nosaltres continuarem insistint en polítiques que reforcin la convivència d'una ciutat que demostra dia a dia la seva voluntat de viure en pau i orgullosa de la seva diversitat cultural. Contra els seus discursos alarmistes,

nosaltres continuarem confiant en el seny dels lleidatans i les lleidatanes, sigui quina sigui la seva edat, condició i creença. Comptem amb tots i totes, perquè la ciutat és seva i seus són els vidres que trenquen uns brètols i seus són els diners que hem de destinar a reparar els efectes de malifetes.

Miri, senyor Gavín, en política podem jugar gairebé amb tot menys amb la convivència i la pau social, pedres angulars del nostre sistema democràtic. D'una ciutat, les pedres queden i les relacions socials evolucionen, però si trenquem la convivència, fins i tot les pedres acaben per desaparèixer. Però vostè, les pedres només les vol per llançar-les sobre els caps dels lleidatans i les lleidatanes que no tenen el seu mateix color de pell.

Vostè està disposat a jugar amb el nostre bé més preuat, la convivència, amb l'ull posat en el resultat electoral d'aquí un any i mig. Aquests és el termini més llarg que té la seva concepció de futur. A nosaltres, en canvi, ens preocupa la ciutat dels nostres fills i les nostres netes, una ciutat que desitgem sigui un model de

convivència. Aquesta Lleida del futur serà una realitat si ara no l'empastifem de por i apocalíptiques paraules.

En benefici de Lleida li prego, senyor Gavín, que reaccioni, rectifiqui i es sumi a aquest projecte de ciutat, que, no s'equivoqui, no és el projecte dels partits polítics que avui governem Lleida, sinó que és la realitat en la qual viuen el Víctor, la Laia, el Manel i la senyora Maria. **Tots ells es mereixen polítics amb un sentit de la ciutat més seriós i sincer que no pas el seu, senyor Gavín; polítics que, no ho dubto, també els trobaríem en la pròpia Convergència i Unió.**